

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 787/2015-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], t. č. Ústav na výkon [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r. o., Niťová 3, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2 To 98/2014 z 11. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 98/2014 z 11. februára 2015. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 28. septembra 2015.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 T 114/2013-204 z 5. marca 2014 bol sťažovateľ uznaný vinným z pomoci k zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi v spolupáchateľstve podľa § 21 ods. 1 písm. d) a § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona. Bol mu za to uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 4 rokov so súčasným uložením probačného dohľadu v skúšobnej dobe. Zároveň mu bol uložený aj zákaz požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok, ako aj zákaz stretávania sa s odsúdeným [REDAKOVANÉ] a inými osobami požívajúcimi alkoholické nápoje alebo iné návykové látky.

Na základe odvolania sťažovateľa smerujúceho tak proti výroku o vine, ako aj výroku o treste, ale tiež na základe odvolania prokurátora uznesením krajského súdu č. k. 2 To 35/2014-226 z 30. mája 2014 bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Novým rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 114/2013 z 2. októbra 2014 bol sťažovateľ znova uznaný vinným a potrestaný v rovnakom rozsahu ako pôvodným rozsudkom.

Na základe odvolania prokurátora rozsudkom krajského súdu č. k. 2 To 98/2014-283 z 11. februára 2015 bol rozsudok okresného súdu zrušený v celom rozsahu, sťažovateľ bol uznaný vinným z pomoci k obzvlášť závažnému zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 21 ods. 1 písm. d) a § 172 ods. 1 písm. c) a d), ods. 2 písm. c), ako aj § 138 písm. b) Trestného zákona a bol mu za to uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov nepodmienečne so zaradením do I. nápravno-výchovnej skupiny spolu s ochranným dohľadom na dobu 1 roka.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 37/2015 z 22. júna 2015 bolo dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 To 98/2014 z 11. februára 2015 odmietnuté. Najvyšší súd uviedol, že krajský súd postupoval správne a v súlade so zákonom, keď na rozdiel od okresného súdu na podklade tzv. skutkovej vety obsahujúcej všetky zákonné znaky konanie sťažovateľa posúdil prísnejšie ako pomoc k obzvlášť závažnému zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi, pretože inému úmyselne poskytol pomoc na to, aby neoprávnene kúpil a prechovával po akúkoľvek dobu psychotropnú látku a spáchal taký čin závažnejším spôsobom konania po dlhší čas.

Podľa názoru sťažovateľa z ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy a z ustanovenia § 2 ods. 7 Trestného poriadku vyplýva jeho právo na spravodlivý súdny proces. V tejto súvislosti dáva ústavnému súdu do pozornosti svedecké výpovede dvoch svedkov. Svedok [REDAKOVANÉ] je psychiatricky chorý pacient, čo dokazuje aj znalecký posudok, ktorý sťažovateľ nemá momentálne k dispozícii. Svedkova dôveryhodnosť a spoľahlivosť je preto značne spochybnená. Svedok [REDAKOVANÉ] má podľa jeho blízkeho okolia problémy s alkoholom a užívaním drog. Výpovede oboch svedkov sú spochybniteľné a značne nedôveryhodné.

Sťažovateľ žiada vydať tento nález:

„Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhuje, aby Ústavný súd SR zrušil rozsudok Krajského súdu v Nitre pod sp. zn. 2 To/98/2014-283 zo dňa 11.02.2015.“

Požaduje tiež náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 288,05 €.

Prípisom ústavného súdu z 2. novembra 2015 bol právny zástupca sťažovateľa vyzvaný, aby sťažnosť doplnil v súlade s ustanovením § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) s tým, že ide najmä o požiadavky vyplývajúce z ustanovenia § 56 ods. 1 a ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde.

Právny zástupca sťažovateľa reagoval na výzvu ústavného súdu tak, že opätovne predložil sťažnosť s pôvodným dátumom 25. septembra 2015, avšak požadované znenie nálezu doplnil takto:

„Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhuje, aby Ústavný súd SR zrušil rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2 To/98/2014-283 zo dňa 11.02.2015 a vrátil vec na ďalšie konanie.“

I naďalej zotrval na požiadavke náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 288,05 €.

II.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 2 To 98/2014-283 z 11. februára 2015 vyplýva, že ním bol na základe odvolania prokurátora zrušený rozsudok okresného súdu sp. zn. 2 T 114/2013 z 2. októbra 2014 v celom rozsahu a sťažovateľ bol na rovnakom skutkovom základe uznaný vinným z pomoci k obzvlášť závažnému zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 21 ods. 1 písm. d), § 172 ods. 1 písm. c) a d), ods. 2 písm. c) a § 138 písm. b) Trestného zákona, za čomu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, ako aj ochranný dohľad na dobu 1 roka.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 37/2015 zo 17. júna 2015 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 To 98/2014 z 11. februára 2015. Sťažovateľ v podanom dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie zisteného skutku, uviedol teda dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd správne postupoval, keď na rozdiel od okresného súdu na základe skutkovej vety obsahujúcej všetky zákonné znaky posúdil konanie sťažovateľa prísnejšie ako okresný súd.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z pohľadu ústavného súdu treba predovšetkým poukázať na to, že požadované znenie nálezu (petit) sťažnosti nebolo v podanej sťažnosti uvedené úplne, pretože v ňom chýbal výrok predpokladaný ustanovením § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Chýbal teda návrh výroku, v ktorom by sťažovateľ uviedol, ktoré jeho základné právo alebo sloboda bolo porušené vrátane toho, akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom bolo základné právo alebo sloboda porušené. Súčasne sa javilo ako logické, aby sťažovateľ prípadne navrhol v zmysle § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde vrátenie veci na ďalšie konanie, keďže požadoval výrok, ktorým by ústavný súd rozsudok krajského súdu zrušil.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyzval sťažovateľa na doplnenie navrhovaného znenia nálezu, na čo sťažovateľ reagoval tak, že do návrhu nálezu doplnil požiadavku na vrátenie veci na ďalšie konanie v zmysle § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde.

Na požiadavku doplnenia výroku vyplývajúceho z ustanovenia § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde nereagoval.

Na základe uvedeného stavu možno konštatovať, že sťažnosť neobsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom, a to konkrétne náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Treba prihliadnuť aj na to, že kým na titulnej strane sťažnosti je ako porušovateľ práv sťažovateľa uvedený okresný súd, zatiaľ z neúplného znenia petitu sťažnosti sa dá usudzovať, že sťažnosť smeruje proti rozsudku krajského súdu, keďže zrušenia jeho rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie sa sťažovateľ domáha. Vyplýva to napokon aj z logiky veci, keďže krajský súd posúdil skutok, ktorý bol predmetom konania, právne prísnejšie a uložil sťažovateľovi výrazne prísnejší trest. Napokon ani z doplneného znenia petitu nevyplýva, porušenie ktorého konkrétneho základného práva sťažovateľ namieta, pretože len z odôvodnenia sťažnosti sa dá zistiť, že má zrejme na mysli porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

I keď ústavný súd pri definovaní predmetu konania jednoznačne uprednostňuje sťažnostný petit, v konkrétnom prípade vzhľadom na jeho neúplnosť, ktorú sa nepodarilo odstrániť ani po výzve ústavného súdu, bude vychádzať z toho, že sťažnosť smeruje pre porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy jednak voči postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 114/2013 a jeho rozsudku z 2. októbra 2014, ako aj proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 98/2014 a jeho rozsudku z 11. februára 2015.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Jadrom sťažnosti je námietka sťažovateľa o nesprávnom hodnotení dôkazov, a to najmä dvoch usvedčujúcich svedeckých výpovedí.

Treba konštatovať, že proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 114/2013 z 2. októbra 2014 podal odvolanie iba prokurátor. Sťažovateľ odvolanie nepodal a teraz uplatnené námietky nevieryhodnosti usvedčujúcich svedkov neuplatnil podaním odvolania. Znamená to, že sťažovateľ nevyužil možnosť brániť sa proti namietanému porušeniu práv okresným súdom podaním odvolania ako riadneho opravného prostriedku. Nevyužil teda účinný právny prostriedok nápravy v konaní pred všeobecnými súdmi. To zakladá neprípustnosť tejto časti sťažnosti. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že odvolanie proti rozsudku okresného súdu nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

V podstate totožné úvahy sa vzťahujú aj na postup a konanie krajského súdu pod sp. zn. 2 To 98/2014. Aj v tomto prípade treba uviesť, že námietky uplatňované v sťažnosti podanej ústavnému súdu mohol sťažovateľ uplatniť podaním odvolania proti rozsudku okresného súdu, čo však neurobil. Preto aj v tejto súvislosti, teda vo vzťahu ku konaniu a rozhodovaniu krajského súdu, je sťažnosť neprípustná.

Napokon ústavný súd považuje za potrebné poukázať na určitú nekonzistentnosť obhajoby sťažovateľa.

Sťažovateľ v konaní vedenom okresným súdom poukazoval na svoju nevinu, teda spáchanie trestného činu popieral. Potom, ako bol prvým rozsudkom okresného súdu z 5. marca 2014 uznaný vinným, podal odvolanie, v ktorom takisto trval na svojej nevine.

Po zrušení odsudzujúceho rozsudku uznesením krajského súdu z 30. mája 2014 a po opätovnom odsúdení druhým rozsudkom okresného súdu z 2. októbra 2014 (s uznaním viny v rovnakom rozsahu a s uložením rovnakých sankcií ako v pôvodnom rozsudku z 5. marca 2014) už odvolanie nepodal a v odvolacom konaní obmedzil svoju obhajobu len na odvolaciu námietku prokurátora, ktorý sa domáhal prísnejšej kvalifikácie skutku.

Potom, ako rozsudkom krajského súdu z 11. februára 2015 bol sťažovateľ uznaný vinným s prísnejšou právnou kvalifikáciou žalovaného skutku a s uložením podstatne prísnejšieho trestu, v podanom dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie spáchaného skutku krajským súdom, teda prísnejšiu právnou kvalifikáciu skutku.

Napokon v sťažnosti podanej ústavnému súdu sa sťažovateľ vrátil k pôvodnej línii obhajoby tvrdiac, že jeho vina zo spáchania žalovaného skutku nebola vykonanými dôkazmi preukázaná.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2015